

Wat gaat het ineens extra snel! Tijd vliegt als zand door de vingers. Vandaag is al weer 18 juni. Eerst terug naar zondag 6 juni; die dag zijn we naar Dolphin Reef gegaan. Een ander "strand" dan Coral Beach. Het is een strand met veel bomen, struiken en planten plus allerlei gebouwtjes (duikshop, restaurantje, fotoshop, etc) zodat het voelt of dat je in een dorpje bent. Verder wemelt het er van loslopende kippen, pauwen en katten. Maar de grootste trekpleisters daar blijven natuurlijk de 12 dolfijnen. Na een afgezet stuk in zee voor "gewoon" zwemmen en poedelen (voor de kleine kinderen) begint het bassin waar de dolfijnen verblijven, gelukkig is het bassin lekker groot en diep zodat ze goed de ruimte hebben. In het bassin drijven lange vlonders met daarop hier en daar een soort paviljoen en aparte vlonders voor de trainers van de dolfijnen. Op zondagen is het er zo rustig dat het mogelijk was de hele middag op de vlonders te blijven, dicht bij de dolfijnen, met de benen in zee (lekker verkoelend) en een ander groot voordeel: geen steekvliegjes! Die laatste zitten dus wel op het strand en met name Henk wordt daar gestoord van; ze vreten 'm op.

Deze keer zijn we niet gaan duiken maar gaan snorkelen met de dolfijnen. Na het instructiepraatje en flink zweten in de neopreen shorty's laten we ons met veel plezier in het water zakken, het water voelt heerlijk. Met z'n tweeën gaan we Almok (betekend "Koraal", hoe toepasselijk!) achterna, en na een paar minuten speren ons twee mama-dolfijnen met koters voorbij. Kicken.... Hierna horen we wel dolfijnengeluiden maar beelden krijgen we er niet bij. Maar net als ik me zorgen ga maken komt het helemaal goed. Ogen te kort, soms blijven we stil liggen en dan is het alleen maar kijken, kijken en nog eens kijken en genieten. Het blijft een mooie ervaring. Op een bepaald moment zitten we ook in een "duikers-soep", naast instructeurs met gekwalificeerde duikers zijn er ook instructeurs met introductie-duikers. Vooral die laatste zie je in allerlei stadia van pure stress en onwennigheid, in hun ogen zie je soms luid en duidelijk; "Ja, HALLO, opzouten met die dolfijnen want ik heb al m'n aandacht nodig om niet in paniek te raken, JA!?". Zonde hoor. Hoe dan ook, we zien vele dolfijnen; alleen, in groepjes, spelend, met baby en zonder. We kunnen deze keer ook de buitenafrastering goed bekijken. De doorgangen in dit enorme net zijn helaas afgesloten. Enkele jaren geleden konden de dolfijnen nog naar eigen keuze het bassin verlaten en weer terugkomen, maar door de contacten met mensen buiten Dolphin Reef ging dat fout. Er zijn altijd idioten die het weten te verzieken door met hun bootjes op de dolfijnen te jagen, ze te voeren en ander stom gedrag. De dolfijnen werden ziek en gingen zich ook agressief gedragen met als gevolg dat ze nu binnen moeten blijven. Dat ze ook twee dolfijnen verloren hebben door het verstrikt raken in netten en lijnen buiten het bassin is ook niet bepaald leuk maar dat gebeurt helaas overal.

Terwijl we richting strand gaan wurmt een dolfijn zich tussen ons in naar voren, een echte "brush by" en een mooie afsluiting. Weer een hoofd vol mooie plaatjes. Na het douchen en de spullen opruimen, gaan we gewapend met een zak chips en cola naar de vlonders. Hier verkassen we de rest van de dag van de bankjes naar het vlonder zelf en later naar een paviljoen. Zo, lekker in de schaduw en de wind, met de benen in het water is het zeer goed toeven. De trainers oefenen soms met de dolfijnen en we zien ook het voeren, maar à naturel blijven ze het leukst. In de middag komt één van de grote slepers uit de haven met een flinke snelheid aanvaren, er staan mensen aan boord met de verrekijkers in de aanslag dus ze komen duidelijk even toeristje spelen. Dan zien we waarom ze zo hard voeren, van links naar rechts

vormen zich enorme golven in het bassin en de dolfijnen moeten voorkennis gehad hebben; met veel plezier maken ze gebruik van de golven en ze zwemmen met gigantische snelheden mee. Prachtig om te zien, ook wel een beetje triest omdat ze dit niet zelf op kunnen zoeken. De ouders met kleine kinderen in het eerste afgezette bassin vinden het allemaal iets minder, ze hebben het iet wat te laat door dat de golven ook daar zullen komen en het is een gekrakeel van je welste en een geredder van kinders en speelgoed. Van ons mogen ze het nog een keer herhalen met de sleper maar dat zit er niet in, jammer. Verder zien we de dolfijnen spelen (stukjes zeewier omhoog gooien) en soms ook goed knokken met elkaar. Met het onderdoor zwemmen raken ze soms Henk's voeten even aan.

Zondoorstoofd en lekker doorgewaaid, genieten we na een frisse douche thuis op het balkon na. Ik val keer op keer in herhaling maar het blijft super om zo lekker vrij te zijn op zondag en dat je zomaar de hele dag buiten kan zijn.

Op doordeweekse dagen werkt Henk aan allerlei klussen. Maar er is wel tijd voor ontbijt, een pauze in de middag en avondeten. Alles rustig zonder stress, heerlijk! Zolang de internetverbinding en dergelijke maar in de lucht blijft gaat alles goed. Henk heeft z'n eerste fikse woordenwisseling met de het "internet-bedrijf" achter de rug. Ondanks het advies van locals om het in zo'n geval keihard te spelen (NU! OPLOSSEN EN SNEL!) en de zeer overtuigende houding van Henk mocht het helaas niet baten. Met wederom veel bellen en onnoemelijk vaak uitleggen lukt het hem uiteindelijk toch om aansluiting te krijgen. Afijn, de bloedstromen zijn weer eens goed doorgeblazen en gespoeld!

's Avonds wandelen we een beetje, of we jokersen en/of lezen wat. Maar regelmatig doen we "niets", gewoon op het balkon hangen een beetje kletsen of juist stil zijn (dit laatste is niet helemaal onafhankelijk van onze medebewoners!). We kunnen ons totaal niet voorstellen dat we dit uitzicht aan de Singel moeten missen en dat we daar weer veel binnen zullen zitten (erg zacht uitgedrukt maar okee....). De T.V. wordt niet gemist, Henk kijkt wel via internet naar het Nederlandse nieuws en van hem hoor ik af en toe de staaltjes knulligheid. Via schoonmamma blijven we op de hoogte van het nieuws in Dordt; de "oorlog" tussen twee patatboeren, de funderings-ellende en de klucht inzake de Krispijnse Muur. Dit alles verpakt in Jip en Janneke kaarten, iets wat ze hier echt niet kennen! Het is inmiddels wel traditie om op vrijdag de Jerusalem Post te kopen, deze krant spellen we van voor naar achter. Geeft toch weer een andere kijk op dit land met z'n mensen. Soms lezen we ook een andere krant (ook via internet). Verder hebben we CD's gekocht, die koop je hier voor een prikkie! 11 Stuks voor 100 Euro (van Frank Sinatra tot Santana, van Patricia Kaas tot Noa)! Kunnen ze in Nederland een voorbeeld aannemen.

Nu moet ik wel eerlijk vertellen dat het voor ons goedkoop is omdat we het afzetten tegen Euro's. Voor de Israeli's is het alles behalve goedkoop, zeker als je nagaat dat het minimum loon hier 18 Shekel per uur bedraagt, dat is dus 3 Euro. De meeste mensen werken of zeer lange dagen (6 dagen per week) en/of hebben meerdere banen. En van 9.00u tot 17.00u werken is hier natuurlijk niet gebruikelijk. Het ligt aan de functie maar in een winkel werk je bijvoorbeeld van 8.15u tot 13.30u, dan siësta, en dan weer van 16.00u tot 20.00u. Zeker in juli en augustus is de siësta hard nodig bij 40+ graden Celsius.

We zijn uitgenodigd voor Monique's verjaardag, nu toen we toch al dingen die we anders niet doen, dus het op visite gaan met verjaardagen kan er ook nog wel bij! Of we in plaats van een cadeau voor de taart willen zorgen. Met veel plezier.... Onlangs een mooie

banketzaak gezien en dit is een goede gelegenheid om te kijken of het ook lekker is wat ze maken. Bij het langs gaan bestel ik een kleine chocolade- en een kaastaart. Ik kan ze vrijdag om 15.00u ophalen (het feest is zaterdagavond). Omdat ik met de auto ben kan de banketbakker de taarten mooi versieren, het resultaat is fantastisch; op de kaastaart liggen merengue rolletjes en de chocoladetaart is versiert met suikerwerk. Daar durven we wel mee aan te komen! De dozen kunnen wel niet dicht maar het is gelukkig niet ver rijden. Het is heel stil op straat dus ik hoef ook geen rare capriolen met de auto uit te halen. Thuis doen we voorzichtig folie over de taarten en we schuiven ze de koelkast in.

Op zaterdag 12 juni zijn we met Yuval & Ruth de woestijn in gegaan. Om 08.00u vertrokken we mét koelboxen, veel water en zonnebrandcrème. Ruth in ik achterin, Henk zit naast Yuval. Yuval rijdt eerst richting de grensovergang met Jordanië en dan langs de plantages (o.a. dadels, meloenen, druiven) van de kibboets naar het vogelreservaat. De kuilen in de weg geven al een aardig idee van wat er nog komen gaat! Bij het reservaat zien we een groep flamingo's en later een zwerm meeuwen en steltvogels (waar Ruth een prachtige foto van maakt). Na een stukje autoweg gaan we dan echt de bergen in. We komen langs een complex met inmiddels verlate gebouwtjes; vroeger werden hier jeugdkampen gehouden om kinderen een soort padvindercursus te geven. Zitten ze in Nederland dan braaf knopen te leren, hier mochten ze voelen wat het is om een geweer beet te houden én te schieten. In de tijd van Ben Goerion werd dit als pure noodzaak gezien, mocht het nodig zijn dan konden deze kinderen ingezet worden, al was het maar om de reguliere soldaten te kunnen helpen. Nu is alles aan het vervallen. Het is nog wel gebruikt als filmset voor een Rambo film.

We gaan hoger en verder de bergen in. Goed dat we niet bang zijn uitgevallen, want de blik in de afgrond is bij tijd en wijle zeer diep en knap dichtbij. De rijkunst van Yuval is ook indrukwekkend, goed, ik ben een complete leek qua woestijnen, bergen en jeeps maar zelfs ik zie dat je dit niet zomaar "even doet". We gaan over paadjes met kuilen dat je het gewoon al voor je ziet; de jeep hangend op een stuk rots met vier rond spinnende wielen in de vrije lucht. Of op z'n zijkant. Maar nee hoor, zelfs als ik bij het stijl omhoog rijden denk; "waar is de weg gebleven?", weet Yuval feilloos of we naar rechts, links of rechtdoor moeten. Gelukkig maar, want het smaakt naar meer. De verschillende kleuren en structuren van het steen, de fossielen, het toch nog (op sommige plekken) vele groen dankzij de "natte" winter, het heen en weer slingeren in de jeep, de felle zon en warmte, het is super. Tijdens de stop snoepen we van de door Yuval zelfgemaakte scones én jam en drinken we kruidenthee. Dan gaan we weer op weg, het moois houdt maar niet op. De foto's geven wel een goed impressie maar echt uit te leggen valt het niet. Ook het contrast van de kleur van de bergen met de knalblauwe lucht is iedere keer weer adembenemend. Bij het vierlanden-punt (bij Mount Schlomo) Israël met Jordanië/ Soudie-Arabië/Egypte verzwikken we wederom de ogen met al het moois. Om een beetje bij te komen drinken we wat en eten we gekoelde meloen. De meegenomen koude pizza stukjes vinden hun weg naar een andere jeep met toeristen, het blijft leuk om uit te delen. Na vele bergen, valleien, vergezichten en ontmoetingen met Ibexen (steenbokken), een Sinai lizard met goesting (diep blauwe kop) en raven gaan we op huis aan via de oude karavaan-route naar Mekka. Alle respect is op z'n plaats voor de reizigers van "toen". Het moderne asfalt voelt even later als muziek aan de beurse billen..... Bezweet, bestoft maar zeer gelukkig vinden we nog energie om ijs te gaan eten in de beste ijszaak van Eilat (tip van Yuval). Met een schaal met 8 grote bollen ijs naar keuze en 4 lepeltjes storten we ons op dit, inderdaad, heerlijk. Dan naar huis, voor een inmiddels broodnodige douche en een flinke wasbeurt voor m'n haar. En dan lekker luieren en nagenieten van de tocht. Henk gaat alvast de foto's op de website zetten.

Die zelfde avond gaan we met z'n vieren naar Monique's verjaardag. Yuval heeft ook nog een taart gebakken, dus het is onmogelijk dat er nu niet genoeg is. We zijn zo'n beetje de eerste gasten. Rob heeft z'n huis en tuin beschikbaar gesteld voor de avond en de onvolprezen Roberto zal de BBQ verzorgen. We zien bekenden (Rudie, Saskia en Nilly) en nieuwe gezichten. Het is weer een avond met véél eten, een mengelmoes van Ivriet, Engels en Nederlands, gezellig kletsen én voetbal. Voetbal is hier populair en de stand wordt in de gaten gehouden. Komende week zal Duitsland tegen Nederland spelen en daar wordt nu al naar uitgekeken. BBQ-en? Okay. Verjaardag? Okay. Voetbal? No way! Veel plezier allemaal, maar ons doet het niks. Tegen twaalf uur zijn we weer thuis en duiken we zeer voldaan onze mand in.

Nóg een vrije dag, na al het "niets doen" gisteren, gaan we vandaag toch naar Coral Beach. Weer luieren, lekker lezen, snorkelen, pita met tonijn snoepen. Eéntonig? Ja vast!!!

Op 15 juni zijn we uit eten gegaan, deze dag vierden we het heuglijke feit dat we elkaar nu 14 jaar kennen. Ook gezien de warmte (tegen de 40 graden) hoeft het voor ons zeker niet met toeters en bellen. Een goede gelegenheid voor een bezoek aan de beste Falafel (weer een tip van Yuval) zaak in Eilat. We stufferen de pita met houmous en kikkererwtendeegballetjes niet zonder moeite verder vol met groentes en saus en zoeken een tafeltje. Ook de drukte is een goed teken. Grote fles cola erbij en happen maar! Wat wil een mens nog meer? Na een kleine wandeling gaan we richting Tsoeki Shemesh en kletsen de avond vol.

Vanavond (de 18e) gaan we naar Ruth & Yuval voor het vieren van Ruth's verjaardag. Het is de hele dag al goed pittig en we weten dat Yuval de hele dag bezig zal zijn met het feestdiner voor vanavond. Een klein beetje solidair geweest en wat strijkgoed weggewerkt, pfft! Nu ik met het verslag bezig ben zie ik dat het op zee wemelt van de bootjes en waterscooters, groot gelijk.